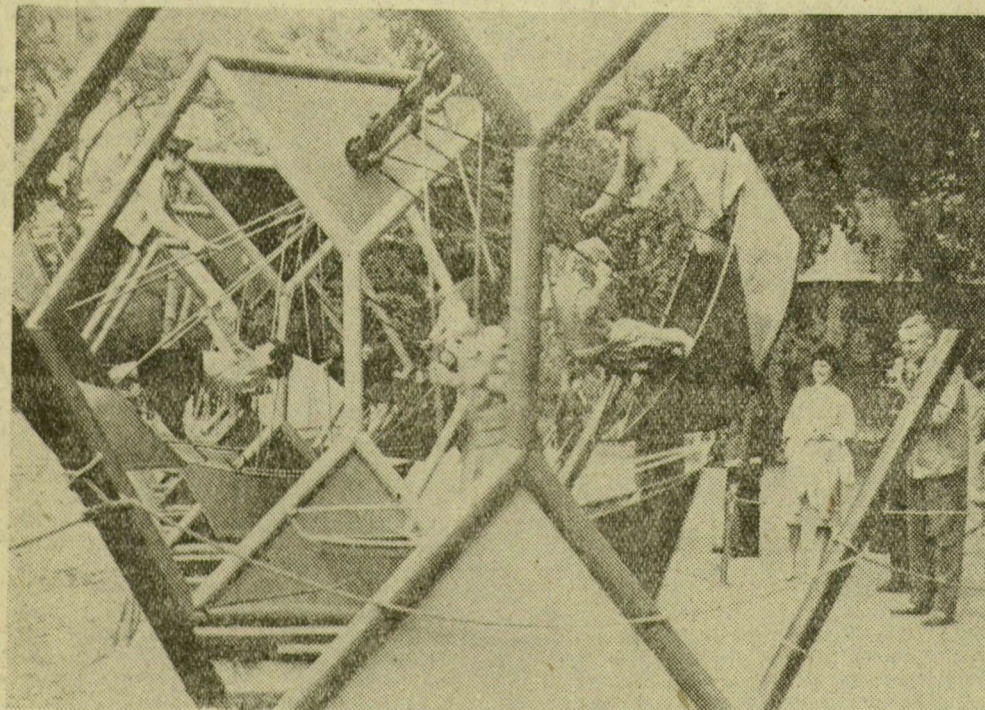

A vidám parkban

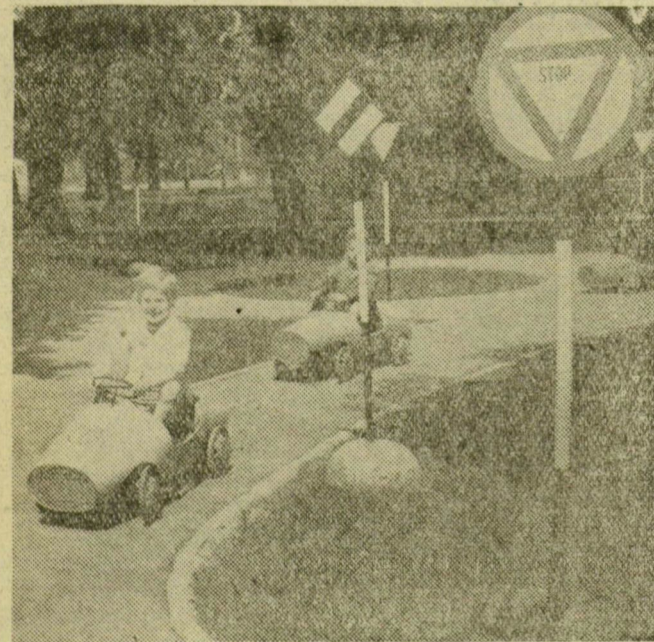
Május elsején a gyerekek birtokukba vették az újszegedi vidám parkot, melyet a város lakossága társadalmi munkával épített. Mintegy száz szegedi üzem és vállalat több ezer dolgozójának áldozatkészsége van ebben a szépen rendbehozott parkban, ahol máris több mint harminc különféle játszószer és szórakoztató eszköz áll a közönség, főleg az ifjúság rendelkezésére. Aki látja itt a boldogságtól kipirult gyermekarcokat, nem sajnálja az itt eltöltött társadalmi munkaórát, sőt a vidám park további építése folyamán is kész szerszámmal fogni és segíteni. Ma még szegény keretek között »működik« Szeged új létesítménye, de hónapról hónapra, évről évre mind nagyobb szabásúvá fejlődik majd.

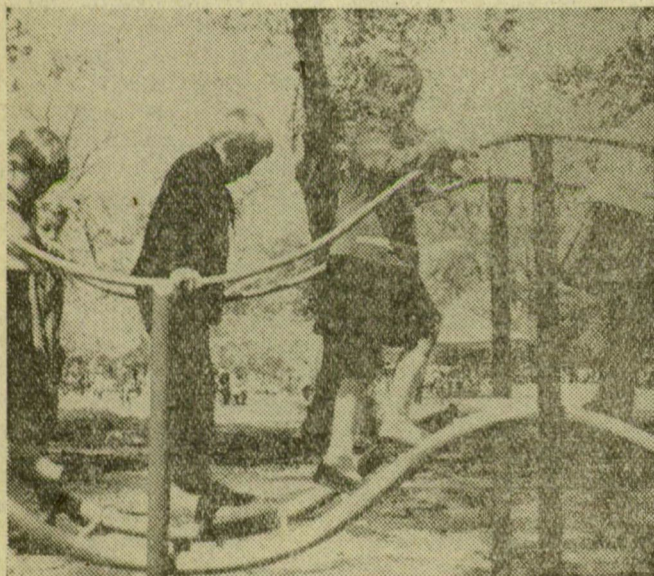
»Telt ház« a hajóhintán

Verseny a biciklipályán

A KRESZ-iskola vidám tanuló

Egy kis gyakorlat a hullámhídon

Sötét címek és a világosság szegedi őrei

Az mindenkinek természetes, hogy villany ég este az utcában, s ha a lakásban nincs áram, a DÁV szakemberei gyorsan kijavítják. Ha 2-3 napig vibrál valahol egy fénycső, panaszos levelet küldenek az áramszolgáltató vállalatához, sürgetik a hibák kijavítását.

Tizenhat ember foglalkozik a közvilágítás karbantartásával. Ezeknek a munkásoknak a feladatuk az is, hogy az új fogyasztók villanyóráit bekapcsolják a hálózatba, s új csatlakozásokat készítsenek.

„Felgyújtó” körzet

— Hetente egyszer végzünk általános javítást valamennyi szegedi utcában — mondja Csorja Ferenc művezető. — Ilyenkor egy-egy kerületet megszállunk. »Felgyújtjuk« a körzetet, s megkezdjük az ellenőrzést.

— Hogyan végzik a munkájukat?

— Egy-egy utcát végigjárunk, megnézzük, ég-e valamennyi lámpa. Ha sötét a körte, létrás kocsis segítségével kivesszük a régit, újat

teszünk helyébe. Gyakran foglalatot is kell cserélni.

— Megrongálódik?

— Kiverik a villanykörtekkel együtt — panaszkodik Oltványi Géza. — Például a Szilvániánál minden heti ellenőrzésnél ki kell cserélni a foglalatot.

— Géza már kifakadt: többet nem cserél, úgyis eredménytelen a munka — mondja a művezető.

Elsietett kérés

— Mi okozza azt, hogy több helyen a városban már hónapok óta nem égnek a fénycsövek?

— Nekünk is sok gondot okoznak az ilyen panaszlevelek. Például az Arany 4. útján a Tanárképző Főiskola előtt már január 1-e óta nem ég három lámpa. De ez nem a DÁV hanyagságán múlik. November 29-én kaptunk egy kérvényt, melyet az I. kerületi tanács is jóváhagyott. Amíg a Tanárképző Főiskola tatarozása tart, a balesetveszély elhárítása miatt kapcsoljuk ki a házhoz csatlakozó világító testeket. Január elsején ki is kapcsoltuk a szakaszt,

de a közelmúltig semmit nem csináltak az épületen, viszont már ötödik hónapja botorkálnak a sötétben az emberek.

— Mi okozza a legtöbb gondot a szerelőknek?

— A csapat végzi a »sötét címek« kijavítását is.

— Azoknak a házaknak a címe, ahol elromlott a villanyvilágítás — magyarázza mosolyogva Zombori László csoportvezető. — Gyakran hívnak olyan helyekre is bennünket, ahol csak az automata csapódott le, egy gombnyomás és újra ég a villany. Van eset, amikor az olvadó biztosíték mondja fel a szolgálatot, de ennek a kijavítása már nem a DÁV, hanem a lakók feladata. Mi nem is csinálhatjuk meg, de a 10 forint kiszállási díjat fel kell számolnunk a lakónak.

Szervezés dolga

— S honnan tudja előre egy laikus, hogy miért nem ég a villany, aki csak azt látja, hogy sötét van a szobában?

A művezető szétárja a kezét.

— Először villanyszerelőt kell hívni.

— S ha mégis a DÁV hatáskörébe tartozik a hiba?

— Akkor kiszállunk és megjavítjuk.

Talán meg lehetne oldani azt is, hogy ne a szerencse döntse el, jó céghez fordul-e a lakó, ha kiálszik lakásában a villany. A szerelők becsületesen dolgoznak, lelkiismeretesen végzik munkájukat. De ez a megoldatlan kérdés már nem rájuk, hanem a szervezőkre tartozik. Nem ártana megnézni: lehetséges volna-e, ha már kiszállnak a szerelők, ne csak a 10 forintot vigyék el, hanem fényt is hagyjanak a lakásokban.

K. A.

Május 31-én lép életbe a MÁVAUT nyári menetrendje

A MÁVAUT és a MÁV nyújt segítséget a kérés el-AUT járata. Mindkét mód-

május 31-én 0 órakor vezeti intézéséhez. Szombaton és szítás az utazóközönség ki-

munkaszüneti napokon haj-vánsága szerint készült, me-

zési módjában ebben az év-nali 5 órakor indít buszjára-lyekkel egyidejűleg némi me-

ben csak ősszel történik vál-tot Csongrádra, ahonnan köz-netidő csökkentést végeztek,

vetlen csatlakozással bizto-ami a járatok menetsebes-ségének gyorsításával értek

sítja a cserkeszőlői utazást. el. Ugyancsak május 31-én

Az utazóközönség kényel-mének érdekében történt az lép életbe a szegedi helyi

az intézkedés, mely szerint autóbuszjáratok nyári me-

munkanapokon 17 órakor in-netrendje.

dul a járat Budapestről Sze- A MÁVAUT a menetrend-

gedre és 20 óra 30 perckor változásról hirdetményeket

érkezik a városba. Munka- elhelyez el a falragaszokon és

szüneti napokon több mint 18 kifüggeszté azt a helyi és tá-

másfél órával később — 18 volsági autóbusz-megállók-

óra 50 perckor — indul Bu-ban.

Autóbusz közlekedést bizto- Az új menetrendet lapunk

dapestről és másfél órával május 29-i, pénteki számá-

ban közöljük.

szítson a MÁVAUT. Ebben az később — 22 óra 30 perckor

évből a 10-es számú AKÖV — érkezik Szegedre a MÁV-

Borús alkonyat

Első emlék

Apám a nyakába emelt, óvatosan lépkedett lefelé a csúszós rampán. Szerencsésen a völgybe értünk, azután megálltunk és visszaneztünk a jeges magaslatra.

— Látod, nincs leszorva fahamuval. Szerencsétlenül járhatnak a későnyővők.

Délután megnéztük a méheket. Csöndesen zümmögtek a kaptárban. Hideg február vége volt.

— Elfogyott a készletük — mondta apám.

Boltba mentünk cukorért, aztán szirupot főztünk a dobkályhán. Csetlettem-botlottam a fazekak körül, tányérokat, kis pléhedényeket rakosgattam és azt hittem, nagyon fontos, amit csinálók. (Azóta is azt hiszem magamban, hogy fontos amit csinálók.) Óvatosan elhelyeztük a kaptár fenekén a szirupot, késő estére végeztük el a munkát.

Apám megdicsért, s azt mondta, ha ilyen szorgalmas leszek felnőtt koromban is, sokra viszem majd az életben. Büszke voltam, mert nemigen osztogatta az elismeréseket.

A karácsonyi bizonyítványomat dicsegett meg a hátam mögött. En már aludtam, amikor megjött, s az asztalon maradt az értesítő. Először írtak bele osztályzatot: dicséretes, dicséretes, kitűnő. Ez volt az első iskolai érdemjegy a családban, mivel bátyám meg néniem még hatéves koruk előtt elhaltak. Sokáig nézegette az első gyerek értesítőjét, forgatta, vizsgálta, azután az ágy szélére ült és figyelte álmom. Betakargatott, megcsókolta a felem, színtelen arcom. Mindezt anyám mesélte el, arra buzdítván, hogy csak iparkodjak, mert ilyesmivel nagy örömet szerezek apámnak.

Másnapra olyan hideg lett, hogy a harisnyán keresztül éreztem a fagyot. Lábszáraim vöröscékla színűre fázta. Egyszerre indultunk apámmal, azután a villamos végállomásánál elváltunk. Én kocogtam tovább az úton, ő meg

várta a villamost. Egyszer csak utánam szólt:

— Gyere vissza!

Átmentem az országúton, a Gyevitemető kapujával szembe a gedői végállomás szürke bódéjához.

— Villamoson megyünk.

Megfogtam nagy kesztyűs tenyerét és most már nem tudom melyőnk volt boldogabb kettőnk közül, mellette álltam a peronon, hiába küldött be az ajtó mögé. Olyan magas volt apám, hogy kalapja fölért egészen a villamos peron lámpájáig. Lesegített a kiterőben, és olyan büszke voltam aznap az iskolában... apámra, vagy a villamosra, nem tudom.

Második emlék

A határúton toltam a hosszú-szarvú asztalostalicskát megrakottan bútorral, szerszámmal. A kocsiút szélén ment, ahol nem vájtak mély, poros nyomot a tanyai szekerek. Errefelé még nem jártam akkoriban, nem is tudtam, hogy milyen világ lehet a határúton túl, ahol Szeged végződik és a tápai, gyevi tanyavilág kezdődik.

Apám mögött mentem és tápai szatyorban evőeszközöket, tányérokat vittem. Sűrűn megálltunk. Ilyenkor kiakasztotta a nyaklót és szótlanul nézelődött. Úgy láttam, észre sem veszt, talán azt sem tudta, hogy követem. Pihegőn körülötte tibiaboltam, hátha szóln. De hiába, ügyet sem vetett rám.

Végre megérkeztünk. Nagy síkság közepén állt a méhes, kaptárokkal vont falat most vályog helyettesítette. Innen messzire látszott a Körötlés, ki-jebb meg a Tisza tövébe húzódva néhány tanya olyan furesa volt a fűzfák között, mintha kis játszószer lenne.

— Itt vagyunk — szólt apám hal-

— Hát hol van a ház?

— Ez az! — mutatott a méhesre. Itt megtudtam, többet nem mehetünk vissza a rendes házba, mert azt a házigazda eladta.

— Na fiam, hát ez a mi házuk — ismételte apám.

Estére véglegesen ide költöztünk. Kitalicskáltuk ingóságainkat. A méhes mögé tettük a gyalupadot, zöld ládjába pakolta a finomabb vésőket, gyalukat. Buja, kövér fű borított mindent, leültünk a kisebb gyerekekkel a méhes elébe és figyeltük a sok-sok fecskét. Úgyesen repültek a szálló rovarok után. Apám a méhesnek támaszkodva nézegette a pusztát semmit, anyám odébb ült a fűvön. Hanyattfe-küdtem és az ég sötétéké kupoláját figyeltem. Ha összehúztam a szemem, közelebb jött a kupola, és amikor ki-nyitottam újra, följebb emelkedett, a helyére.

— Gyümölcsfákat ültetünk majd — ácsorgott körülöttünk apám.

Nem értettem, a többiek még anynyira sem, csak én voltam még iskolás. Másodikos.

— Lesz ám cseresznye, barack, szilva... akkor jön majd a jó világ — biztatott bennünket.

Fölvilanó szemmel érdeklődtem, hogy az elültetett fa mikor hoz gyümölcsöt. A válasz elszomorított.

— Na aztán jönnek ide szomszédok is. Gyerekek is — vigasztalt apám.

Válasz nélkül maradt a mondata. De ő tovább beszélt, hangosan gondolkodva.

— Egyszer még építünk ide egy igazi házat. Szépet, igazibbat, mint ahonnan eljöttünk.

Anyám annyira sírt, hogy ijedtünkben melléje kuporodtunk a fűbe és mi is sírtunk. Apám távolabb ment, mint-ha keresne valamit....

Igaz volt, a szomszédok lassan, lassan szállingóztak. Jöttek a mérnökök is, kijelölték az utcákat meg a 250 négyszögletes parcellákat, s mire én elértem az ötödik osztályt, kiformalódott az új Somogyi-telep. A mi gyümölcsösünk is fölcspörödött, termőre fordultak a fák. Csak a ház nem épült, a másik ház, és kerítés sem került a porta elé. Eppen másfél évized morzsolódott el, mire egy Onca-házat cseréptető alá húztunk és kerítéssel szegítettük a portát legalább az utca felé.

Harmadik emlék

Vasárnap volt, január eleje. Hajnalban érkeztek Dorozsmára. A tehervonatot világos reggelig tartották az állomáson, a kijárási tilalom miatt.